

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **M.**, bytom **L.**, zastúpeného **Mgr. Pavlom Hosom**, advokátom, so sídlom *Jasovská 23, Bratislava*, proti žalovanému **Ministerstvu obrany Slovenskej republiky, Generálny štáb Ozbroyených síl Slovenskej republiky**, Kutuzovova 8, Bratislava, o návrhu na preskúmanie zákonnosti personálneho rozkazu č. 26 zo dňa 26. januára 2009, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 2S/49/2009-25 zo dňa 02. marca 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 2S/49/2009-25 zo dňa 02. marca 2011 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) podľa ustanovenia § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania a následne zrušenia personálneho rozkazu žalovaného č. 26 zo dňa 26. januára 2009, ktorým podľa ustanovenia § 60 ods. 2 písm. a/ zákona č. 346/2005 Z. z. o štátnej službe profesionálnych vojakov Ozbroyených síl Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 346/2005 Z. z.“) došlo k ukončeniu dočasného vyčlenenia na plnenie úloh Vojenskej polície Ministerstva obrany Slovenskej republiky (ďalej aj „VP MO SR“) dňom 28. januára 2009.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia citujúc ustanovenie § 60 ods. 1 a ods. 2 písm. a/ a § 81 zákona č. 346/2005 Z. z. skonštatoval, že personálny rozkaz žalovaného obsahuje všetky stanovené formálne i obsahové náležitosti.

Uviedol, že z dikcie zákona č. 346/2005 Z. z. účinného v čase rozhodnom pre personálne rozhodnutie, predovšetkým jeho ustanovenia § 60 ods. 2 písm. a/ nevyplývajú

žiadne obmedzenia, či podmienky pri uplatnení oprávnenia Ministra obrany Slovenskej republiky ukončiť dočasné vyčlenenie vojaka na plnenie úloh v rámci ministrovi podriadených vo výlučne na vlastnú a indeterminovanú úvahu Ministra obrany Slovenskej republiky. Pri posúdení potrieb služobného úradu a vydaní príslušného riadiaceho aktu, ktorým profesionálneho vojaka dočasne vyčlení na plnenie úloh, alebo jeho dočasné vyčlenenie ukončí, je Minister obrany Slovenskej republiky autonómny. Ide o prejav diskrečnej právomoci, kedy sa ponecháva správnomu orgánu možnosť voľnej úvahy, či využije, alebo nevyžije oprávnenie dané mu zákonom, pričom nemusí uviesť špecifické dôvody využitia tohto oprávnenia. Dôvody, pre ktoré žalovaný ukončil dočasné vyčlenenie žalobcu na plnenie úloh Vojenskej polície Ministerstva obrany Slovenskej republiky, boli preto v medziach zákona. Účelnosť a vhodnosť správneho uváženia súd v zmysle § 245 ods. 2 OSP nepreskúmal, pretože nevybočilo z medzí a hľadísk stanovených zákonom. Súd považoval skutkové a právne závery žalovaného za opodstatnené i dostatočne odôvodnené.

O trovách konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z dôvodu, že rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci na základe ktorého dospel k nesprávnomu skutkovému zisteniu.

Podľa žalobcu dôvody uvedené v napadnutom personálnom rozkaze ministra obrany číslo 26 zo dňa 26. januára 2009 sú nepreskúmateľné vzhľadom k skutočnosti, že v odôvodnení personálneho rozkazu je uvedené, že dôvodom ukončenia dočasného vyčlenenia na plnenie úloh Vojenskej polície sa vykonáva v súlade s potrebami Vojenskej polície. Podľa odôvodnenia potreby Vojenskej polície spočívajú v tom, že po prehodnotení plnenia úloh Vojenskej polície so zníženými počtami personálu v nasledujúcom období, bol spracovaný personálny zámer obsadenie funkcií vo Vojenskej polícii, pri realizácii, ktorého pre menovaného nie je vhodná funkcia, do ktorej by mohol byť ustanovený.

Z vyššie uvedených skutočností je preukázané, že minister obrany, ako vedúci služobného úradu oprávnený na ukončenie dočasného vyčlenenia žalobcu na plnenie úloh VP MO SR nepreukázal skutočnosti preukazujúce dôvody prehodnotenia plnenia úloh Vojenskej polície so zníženými počtami personálu. V nasledujúcom období, na základe ktorých bol spracovaný personálny zámer obsadenie funkcií vo Vojenskej polícii, pri realizácii, ktorého pre žalobcu nie je vhodná funkcia, do ktorej by mohol byť ustanovený.

Ďalej uviedol, že keďže sa na tento personálny rozkaz sa nevzťahujú ustanovenia všeobecných predpisov o správnom konaní, ako uvádza odporca, samotný zákon č. 346/2005

Z. z. v § 82 ods. 4 uvádza, čo má daný personálny rozkaz obsahovať a pod písm. g/ je uvedené odôvodnenie. Je teda dôležité, aby z odôvodnenia bolo jasne a nezameniteľne uvedené, ktoré konkrétne podklady a konkrétne okolnosti boli dôkladne preskúmané a boli rozhodujúce pre ukončenie dočasného vyčlenenia na plnenie úloh VP MO SR a boli tak splnené podmienky uvedeného ustanovenia zákona. Mal zato, že je dôležité pre čas vydania personálneho rozkazu, aby tieto dôvody personálneho rozkazu všetci zainteresovaní poznali, boli jasne zrozumiteľne špecifikované a boli preskúmateľné a nespochybniteľné.

Personálny rozkaz, ktorý sa vykonáva po dôkladnom preskúmaní všetkých okolností a podkladov je podľa žalobcovho názoru možné považovať za právny úkon podľa § 34 a následne Občianskeho zákonníka, pretože je to prejav vôle vedúceho služobného úradu smerujúci najmä k vzniku, zmene alebo zániku služobného pomeru profesionálneho vojaka. V danom prípade vyššie uvedeného personálneho rozkazu nebola splnená podmienka § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka – že právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne, inak je neplatný. Absentuje tu určitosť a zrozumiteľnosť, a teda napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné, nezrozumiteľné, dôvody konania ministra obrany a jeho rozhodnutie je protiústavné, nakoľko nie je možné takéto konanie preskúmať po vecnej stránke.

Na základe vyššie uvedeného, žalobca navrhol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, aby napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 2S/49/2009-25 zo dňa 02. marca 2011 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V prípade úspechu si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnuté rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave, ako vecne správne potvrdiť. Uviedol, že podľa § 60 ods. 2 písm. a/ zákona č. 346/2005 Z. z. minister obrany rozhoduje o dočasnom vyčlenení profesionálneho vojaka a o skončení jeho dočasného vyčlenenia na ministerstvo, jeho úrady a zariadenia na plnenie úloh organizačných zložiek Vojenského spravodajstva, Vojenské policie, rozpočtovej organizácie, alebo príspevkovej organizácie v pôsobnosti Ministerstva obrany Slovenskej republiky.

Oprávnenie rozhodovať o dočasnom vyčlenení profesionálneho vojaka o skončení dočasného vyčlenenia profesionálneho vojaka patrí teda do výlučnej pôsobnosti Ministra obrany Slovenskej republiky, z ustanovenia § 60 nevyplývajú pre ministra žiadne podmienky pri rozhodovaní, je len na jeho voľnom uvážení ako rozhodne. Minister obrany Slovenskej republiky napadnutým personálnym rozkazom č. 26/2009 o skončení dočasného vyčlenenia žalobcu aj rozhodol.

V súvislosti s ustanovením § 60 zákona č. 346/2005 Z. z. poukazuje na ustanovenie § 13 ods. 1 písm. o/ tohto zákona, v zmysle ktorého do štátnej služby možno prijať občana, ktorom okrem iného „súhlasí s výkonom štátnej služby podľa potrieb služobného úradu“. Ide pritom o jednu z podmienok, ktorú musí profesionálny vojak spĺňať po celú dobu jeho štátnej služby. Ako sme už uviedli v § 60 zákona č. 346/2005 Z. z. nie sú uvedené žiadne podmienky, ktoré by Ministra obrany Slovenskej republiky nejako obmedzovali pri jeho rozhodovaní o dočasnom vyčlenení profesionálneho vojaka, prípadne pri skončení tohto dočasného vyčlenenia. Pri posúdení potrieb služobného úradu a vydaní príslušného personálneho rozkazuje minister autonómny.

K vyššie uvedenému poukázal na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, a to predovšetkým na rozsudky vo veciach sp. zn. 3Sžo/187/2010 z 05. apríla 2011 a sp. zn. 1Sžo/113/2007 z 11. marca 2008.

K žalobcovej námietke, v ktorej poukazuje, že personálny rozkaz Ministra obrany Slovenskej republiky č. 26 z 26. januára 2009 nespĺňa náležitosti právneho úkonu podľa ustanovení Občianskeho zákonníka uviedol s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 4Sžo/14/2011 z 28. apríla 2011, že ustanovenia Občianskeho zákonníka sa nevzťahujú na verejnoprávny vzťah profesionálneho vojaka pri vykonávaní štátnej služby, ktorý je vzťahom profesionálneho vojaka k Slovenskej republike. Občianskoprávne vzťahy sú súkromnoprávne vzťahy upravené Občianskym zákonníkom vznikajúce z právnych úkonov alebo z iných skutočností, s ktorými tento zákon vznik týchto vzťahov spája, pričom účastníci v nich majú rovnaké postavenie. Pri výkone štátnej služby profesionálneho vojaka upraveného osobitným zákonom č. 346/2005 Z. z. ide o právny vzťah profesionálneho vojaka k Slovenskej republike, v rámci ktorého vykonáva štátnu službu v Ozbrojených silách Slovenskej republiky.

Na záver poukázal na ustanovenia § 82 ods. 7 zákona č. 346/2005 Z. z. podľa ktorého sa na právne vzťahy profesionálneho vojaka v prípadoch uvedených v odseku 3 písm. b/ nevzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, okrem § 14 až 17, § 62 až 69.

Z dikcie § 82 ods. 7 zákona č. 346/2005 Z. z. teda vyplýva, že na personálny rozkaz Ministra obrany Slovenskej republiky, sa nevzťahuje ustanovenie § 47 zákona č. 71/1967 Z. z. o správnom konaní v znení platnom v rozhodnom období.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo z dôvodov a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania

(§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok krajského súdu je potrebné zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

V správnom súdnictve preskúmavajú sudy na základe žalôb, alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím, či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu, ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami ako ten o koho práva v konaní ide.

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postup, sa postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP).

Predpokladom postupu súdu podľa druhej hlavy piatej časti OSP (rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov) je, aby pri rozhodnutí správneho orgánu vydaného v správnom konaní išlo o rozhodnutie, ktoré po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa preň pripúšťajú, nadobudlo právoplatnosť (§ 247 ods. 2 OSP).

Podľa § 247 ods. 3 OSP predmetom preskúmania môže byť za podmienok ustanovených v odsekoch 1 a 2 aj rozhodnutie, proti ktorému zákon nepripúšťa opravný prostriedok, ak sa stalo právoplatným.

Z obsahu odvolania žalobcu je zrejmé, že o. i. nesúhlasil so spôsobom, akým sa krajský súd vysporiadal s jeho žalobnými námietkami. Ako vyplýva z obsahu spisového materiálu, namietal žalobca nepreskúmateľnosť, nezrozumiteľnosť a protiústavnosť rozhodnutia žalovaného nesúhlasiac s jeho dôvodmi, keď poukazujúc na skutočnosti, že Minister obrany Slovenskej republiky, ako vedúci služobného úradu oprávnený na ukončenie dočasného vyčlenenia žalobcu na plnenie úloh Vojenskej polície Ministerstva

obrany Slovenskej republiky, nepreukázal skutočnosti preukazujúce dôvody prehodnotenia plnenia úloh Vojenskej polície so zníženými počtami personálu v nasledujúcom období, na základe ktorých bol spracovaný personálny zámer obsadenie funkcií vo Vojenskej polícii, pri realizácii, ktorého pre žalobcu nie je vhodná funkcia, do ktorej by mohol byť ustanovený.

Podľa § 157 ods. 2 OSP (v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Citované zákonné ustanovenie je potrebné z hľadiska práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „ústava“) vykladať a uplatňovať tak, že rozhodnutie súdu musí obsahovať dôvody, na základe ktorých je založené.

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je teda aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Rozhodnutie súdu musí však obsahovať odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (k tomu pozri bližšie rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03, či sp. zn. III. ÚS 60/04 – www.concourt.sk). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti najmä uvádza: *„Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad.“* (napr. *Georgidias v. Grécko* z 29. mája 1997, Recueil III/1997). Európsky súd pre ľudské práva ale zároveň tiež pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval

na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (porovnaj napr. rozsudok vo veci Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani/Španielsko, oba z 09. decembra 1994, Annuaire, séria A č. 303 A a č. 303 B). Aj podľa judikatúry ústavného súdu odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo na spravodlivé súdne konanie (k tomu pozri bližšie rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. III. ÚS 209/04, sp. zn. IV. ÚS 112/05, sp. zn. I. ÚS 380/08, sp. zn. III. ÚS 172/2010, či sp. zn. II. ÚS 537/2010 – www.concourt.sk).

Vychádzajúc z uvedeného aj v správnom súdnictve nesporne obsahom práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je aj právo žalobcu, ako účastníka preskúmovacieho konania na také odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré bude zodpovedať na jeho primárne námietky oponujúce rozhodnutiu správneho orgánu, a ktoré bude mať aj oporu v administratívnom spise.

Skonštatovanie krajského súdu, že *„personálny rozkaz žalovaného obsahuje všetky rozhodnom pre personálne rozhodnutie, predovšetkým jeho ustanovenia § 60 ods. 2 písm. a) nevyplývajú žiadne obmedzenia, či podmienky pri uplatnení oprávnenia Ministra obrany SR ukončil ukončiť dočasné vyčlenenie vojaka na plnenie úloh v rámci ministrovi podriadených vojenských zložiek. Zákon prenecháva čas a spôsob aplikácie tohto ustanovenia zákona výlučne na vlastnú a indeterminovanú úvahu Ministra obrany SR. Pri posudzovaní potrieb služobného úradu a vydání príslušného riadiaceho aktu, ktorým profesionálneho vojaka vyčlení na plnenie úloh alebo jeho dočasné vyčlenenie ukončí, je minister autonómny, ide o prejav diskrečnej právomoci, kedy sa ponecháva správne orgánu výlučne možnosť voľnej úvahy, či využije alebo nevyužije oprávnenie dané mu zákonom, pričom nemusí uviesť špecifické dôvody využitia tohto oprávnenia. Dôvody, pre ktoré žalovaný ukončil dočasné vyčlenenie žalobcu na plnenie úloh Vojenskej polície MO SR, boli preto v medziach zákona. Účelnosť a vhodnosť správneho uváženia súd v zmysle § 245 ods. 2 OSP nepreskúmaval, pretože nevybočilo z medzí a hľadísk stanovených zákonom. Súd skutkové a právne závery žalovaného považoval za dostatočne odôvodnené.“*, však zhora definovanému právu na riadne odôvodnenie rozhodnutia nezodpovedá. Takéto odôvodnenie rozhodnutia nie je prejavom aplikačnej a interpretačnej dostatočnosti konajúceho všeobecného súdu, nedáva zrozumiteľným spôsobom odpoveď na žalobcove námietky uvedené v žalobe a nie je ani reakciou na obsah administratívneho spisu.

Hoci ustanovenie § 60 ods. 2 písm. a/ zákona č. 346/2005 Z. z., v zmysle ktorého oprávnenie rozhodovať o dočasnom vyčlenení profesionálneho vojaka a o skončení jeho dočasného vyčlenenia patrí do výlučnej právomoci Ministra obrany Slovenskej republiky, neobsahuje žiadne obmedzenie dôvodov, pre ktoré Minister obrany Slovenskej republiky môže rozhodnúť o skončení dočasného vyčlenenia profesionálneho vojaka, a aj keď personálny rozkaz obsahuje zákonom požadované formálne náležitosti podľa § 82 ods. 4 a ods. 5 zákona č. 346/2005 Z. z. a je v ňom uvedený i dôvod ukončenia dočasného vyčlenenia, vzhľadom na žalobcove námietky bolo potrebné vyporiadať sa v odôvodnení rozsudku ako žalovaný resp. minister obrany v danej veci so svojou voľnou úvahou naložil.

Ak aj ustanovenie § 60 ods. 2 písm. a/ zákona č. 346/2005 Z. z. ponecháva na uvážení správneho orgánu, či o dočasnom vyčlenení konkrétneho vojaka rozhodne alebo nie, ani minister obrany ako správny orgán nemôže rozhodovať celkom podľa svojej ľubovôle. Pri použití voľnej úvahy musí rozhodovať tak, aby bola zachovaná právna istota a predvídateľnosť postupu správneho orgánu v súlade so zákonom stanovenými podmienkami.

Vychádzajúc z vyššie citovaných zákonných ustanovení a zásad, súd v správnom súdnictve je oprávnený skúmať, či dôkazy vykonané správnym orgánom prípadne podklady rozhodnutia logicky robia možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. I keď sa súd obmedzí iba na skúmanie, či úsudok žalovaného je logicky možným záverom vychádzajúcim z premís, ktoré boli nastolené, k žalobnej námietke musí podrobiť hodnotenie dôkazov (podkladov) potiaľ, či bolo úplné a z hľadiska aplikovanej právnej normy aj logické.

Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky musel konštatovať, že odôvodnenie rozsudku krajského súdu je príliš všeobecné a príliš široko koncipované a neodráža konkrétnu situáciu žalobcu.

Odôvodnenie krajského súdu, že *„správne uváženie žalovaného nevybočilo z medzí a hľadísk stanovených zákonom a že skutkové a právne závery žalovaného považoval za dostatočne odôvodnené“*, môže síce vyplývať zo zákona, pokiaľ sa však neopiera i o obsah príslušného spisového materiálu, nemožno ho považovať za dostatočné. Na to, aby súd mohol vysloviť, že záver, ktorý žalovaný zo zistených skutkových okolností urobil a ustálil, zodpovedá zásadám logického myslenia a správneho uváženia a je v súlade aj s hmotno-právnymi ustanoveniami, mal na námietky žalobcu uvedené v žalobe odpovedať priamo,

t. j. konkrétne a mal tiež vyhodnotiť, ako bol žalobca oboznámený so spracovaným personálnym zámerom obsadenia funkcií vo Vojenskej polícii ako aj so skutočnosťou, že pre neho nie je vhodná funkcia, do ktorej by mohol byť ustanovený (č. l. 209 až 223, č. l. 234 až 243 administratívneho spisu).

Ak teda v posudzovanej veci krajský súd podľa názoru najvyššieho súdu nepreskúmal komplexne žalobcove námietky, postupoval nedôsledne, a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 veta druhá a § 221 ods. 1 písm. f/ OSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 221 ods. 2 OSP), v ktorom krajský súd po opätovnom vyporiadaní sa s žalobnými dôvodmi znova vo veci rozhodne a svoje rozhodnutie náležite (teda dostatočne konkrétne) odôvodní tak, aby ústavnému právu na spravodlivé súdne konania bolo urobené zadost'.

Najvyšší súd Slovenskej republiky k zhora vyslovenému právnomu názoru považuje za potrebné dodať, že napriek apelačnému opravnému systému, ktorý sa v správnom súdnictve v Slovenskej republiky nateraz uplatňuje, primárne preskúmava zákonnosť napadnutého rozhodnutia správneho orgánu krajský súd ako súd prvého stupňa. Úlohou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu odvolacieho je preskúmavať vecnú správnosť prvostupňových rozhodnutí a nie nahrádzať prieskumnú činnosť súdu prvého stupňa včítane odôvodňovania rozhodnutia.

Pokiaľ ide o žalobcovi námietku vznesenú v odvolaní týkajúcu sa odkazu na platnosť právneho úkonu podľa Občianskeho zákonníka, táto námietka je vo vzťahu k preskúmvanej veci absolútne bez právneho významu. V prvom rade treba uviesť, že personálny rozkaz nie je právnym úkonom v zmysle občianskoprávných či pracovnoprávných predpisov (teda práva súkromného), ale rozhodnutím správneho orgánu vydaným v rámci jeho zákonnej rozhodovacej právomoci (t. j. v rámci práva verejného). Najvyšší súd na tomto mieste jednak v súlade s ustanovením § 250ja ods. 7 OSP cituje rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sžo/14/20011 z 28. apríla 2011, ktorý na strane 7 k tejto námietke žalobcu uvádza, že *„ustanovenia Občianskeho zákonníka sa nevzťahujú na verejnoprávny vzťah profesionálneho vojaka pri vykonávaní štátnej služby, ktorý je vzťahom profesionálneho vojaka k Slovenskej republike. Občianskoprávne vzťahy sú súkromnoprávne vzťahy upravené Občianskym zákonníkom vznikajúce z právnych úkonov alebo z iných skutočností, s ktorými tento zákon vznik týchto vzťahov spája, pričom účastníci v nich majú rovnaké postavenie. Pri výkone štátnej služby profesionálneho vojaka upraveného osobitným zákonom č. 346/2005*

Z. z. ide o právny vzťah profesionálneho vojaka k Slovenskej republike, v rámci ktorého vykonáva štátnu službu v Ozbroyených silách SR“ a jednak dáva tiež do pozornosti, že služobný pomer profesionálneho vojaka vznikajúci mocenským aktom služobného funkcionára (rozhodnutím o prijatí) je svojou povahou právnym pomerom štátnozamestnaneckým – verejnoprávnym a po celú dobu svojho priebehu sa výrazne odlišuje od pracovného pomeru, ktorý je naopak pomerom súkromnoprávnym a účastníci ktorého majú rovné postavenie. Služobný pomer sa od pracovnoprávneho pomeru výrazne odlišuje aj spôsobmi jeho zmeny a skončenia – služobný pomer profesionálneho vojaka sa tiež mení alebo končí mocenským aktom (rozhodnutím o zmene miesta výkonu štátnej služby, o odvolaní z funkcie, o prerušení výkonu funkcie a o dočasnom vyčlenení, či rozhodnutím o prepustení profesionálneho vojaka zo služobného pomeru zo zákonom stanovených dôvodov).

Krajský súd sa preto v ďalšom konaní touto námietkou už zaoberať nemusí.

V novom rozhodnutí rozhodne však krajský súd i o náhrade trov tohto odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej OSP).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

P o u č e n i e: Protí tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 29. februára 2012

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková